

DELEGATURA

UOKiK W KATOWICACH

Katowice, dn. 29.03.2004r.

RKT-61-09/04/SB

DECYZJA Nr RKT- 17/2004

I Stosownie do art. 28 ust. 6 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (tekst jedn. Dz.U. z 2003r. Nr 86, poz. 804 z zm. Dz. U. z 2003r. Nr 60, poz. 535 i Dz.U. z 2003r. Nr 170, poz. 1652) i § 6 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 19 lutego 2002 r. w sprawie określenia właściwości miejscowej i rzeczowej delegatur Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (Dz. U. Nr 18, poz. 172 z późn. zm.), po przeprowadzeniu wszczętego z urzędu postępowania w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, przeciwko Kredyt Bank S.A ul. Kasprzaka 2/8 w Warszawie

- działając w imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów:

na podstawie art. 23c) ust. 1 w związku z art. 23a) ust. 1 i 2 w/w ustawy **uznaje się za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów**, praktykę polegającą na stosowaniu przez Kredyt Bank S.A ul. Kasprzaka 2/8 w Warszawie, w „umowie kredytu na zakup towarów z prolongatą spłaty rat nr...” oraz w „umowie kredytu na zakup towarów nr ...” zawieranych z konsumentami na rzecz Kredyt Banku S.A. za pośrednictwem „EURO – net” Sp. z o.o., ul. Muszkietarów 15, z siedzibą w Warszawie, postanowienia wzorca umownego, które zostało wpisane do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone, o którym mowa w art. 479(45) Kodeksu postępowania cywilnego:

§ 28 „Wszelkie ewentualne spory jakie mogą wyniknąć na tle stosowania niniejszej umowy, rozstrzygane będą przez Sąd właściwy dla siedziby Oddziału Banku.”

i nakazuje się zaniechanie jej stosowania.

II Na podstawie art. 23c) ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (tekst jedn. Dz.U. z 2003r. Nr 86, poz. 804 z zm. Dz. U. z 2003r. Nr 60, poz. 535 i Dz.U. z 2003r. Nr 170, poz. 1652) oraz stosownie do art. 28 ust. 6 tej ustawy i § 6 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 19 lutego 2002 r. w sprawie określenia właściwości miejscowej i rzeczowej delegatur Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (Dz. U. Nr 18, poz. 172 z późn. zm.), po przeprowadzeniu wszczętego z urzędu postępowania w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, przeciwko Kredyt Bank S.A ul. Kasprzaka 2/8 w Warszawie

- działając w imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów:

określa się Kredyt Bank S.A ul. Kasprzaka 2/8 w Warszawie, środki usunięcia trwających skutków naruszenia zbiorowych interesów konsumentów w celu wykonania nakazu określonego w pkt I sentencji niniejszej decyzji, polegające na zaniechaniu stosowania niedozwolonego postanowienia umownego o którym mowa w § 28 „umowy kredytu na zakup towarów z prolongatą spłaty rat nr...” oraz „umowy kredytu na zakup towarów nr ...” zacytowanego w pkt I sentencji,

§ 28 „Wszelkie ewentualne spory jakie mogą wyniknąć na tle stosowania niniejszej umowy, rozstrzygane będą przez Sąd właściwy dla siedziby Oddziału Banku.”

poprzez zaprzestanie wykorzystywania treści przedmiotowego postanowienia w:

- a) umowach zawartych i niewykonanych w dniu otrzymania decyzji, w terminie 30 dni od jej otrzymania,
- b) nowych umowach zawieranych począwszy od dnia otrzymania decyzji - niezwłocznie.

III Na podstawie art. 100e ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (tekst jedn. Dz.U. z 2003r. Nr 86, poz. 804 z zm. Dz. U. z 2003r. Nr 60, poz. 535 i Dz.U. z 2003r. Nr 170, poz. 1652) oraz stosownie do art. 28 ust. 6 tej ustawy i § 6 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 19 lutego 2002 r. w sprawie określenia właściwości miejscowej i rzeczowej delegatur Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (Dz. U. Nr 18, poz. 172 z późn. zm.), po przeprowadzeniu wszczętego z urzędu postępowania w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, przeciwko Kredyt Bank S.A ul. Kasprzaka 2/8 w Warszawie

- działając w imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów:

mając na uwadze ważny interes konsumentów nadaje się decyzji w zakresie punktów I i II **rygor natychmiastowej wykonalności**.

IV Na podstawie art. 72 w związku z art. 75 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (tekst jedn. Dz.U. z 2003r. Nr 86, poz. 804 z zm. Dz. U. z 2003r. Nr 60, poz. 535 i Dz.U. z 2003r. Nr 170, poz. 1652) oraz stosownie do art. 28 ust. 6 tej ustawy i § 6 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 19 lutego 2002 r. w sprawie określenia właściwości miejscowej i rzeczowej delegatur Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (Dz. U. Nr 18, poz. 172 z późn. zm.), po przeprowadzeniu wszczętego z urzędu postępowania w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, przeciwko Kredyt Bank S.A ul. Kasprzaka 2/8 w Warszawie

- działając w imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów:

postanawia się zobowiązać Kredyt Bank S.A ul. Kasprzaka 2/8 w Warszawie, do poniesienia kosztów niniejszego postępowania w wysokości 49 zł (słownie złotych: czterdzieści dziewięć).

Uzasadnienie

W dniu 04.06.2003r. w imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, (zwanego dalej organem antymonopolowym) wszczęte zostało postępowanie wyjaśniające w sprawie ustalenia, czy nastąpiło naruszenie przepisów uzasadniające wszczęcie postępowania w sprawie zakazu stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów w zakresie przestrzegania przez RTV EURO AGD należący do „Euro – net” Sp. z o.o. z siedzibą w Warszawie zlokalizowanego w Sklepie Trzy Stawy, ul. Puławskiego 60, Katowice (zwany dalej EURO-NET) ustawy z dnia 20 lipca 2001r. o kredycie konsumenckim (Dz.U. Nr 100, poz. 1081) (Sygn. akt RKT-421-K-31/03/SB). W ramach przedmiotowego postępowania w dniu 04.06.2003r. przeprowadzona została kontrola w RTV EURO AGD.

Analiza dokumentów zgromadzonych w trakcie w/w kontroli pozwoliła na wstępne ustalenie, iż mogło nastąpić naruszenie uzasadniające wszczęcie postępowania przeciwko Kredyt Bank S.A ul. Kasprzaka 2/8 w Warszawie (zwany dalej Kredyt Bank S.A.) w sprawie zakazu stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów w zakresie stosowania postanowień wzorców umów, które zostały wpisane do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone, o którym mowa w art. 479⁴⁵ § 2 Kodeksu postępowania cywilnego, w „umowach kredytu na zakup towarów z prolongatą spłaty rat nr” zawieranych na rzecz Kredyt Banku S.A. W związku z tym, w dniu 20.08.2003r. postanowieniem nr 1 zostało wszczęte, postępowanie w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, pod powyżej opisanym zarzutem.

Kredyt Bank S.A. w piśmie z dnia 29.08.2003r. ustosunkowującym się do zarzutu przedstawionego we wszczęciu poinformował, iż kwestionowane postanowienie zostanie niezwłocznie usunięte z wzorców umów oraz umów zawieranych z klientami Banku. Jednak z uwagi na konieczność zachowania trybu uzgodnień z pośrednikiem, który zawiera przedmiotowe umowy na rzecz Banku, okres wprowadzenia tych zmian może ulec wydłużeniu. Jako powód nie

stosowania wzorców umownych, które nie posiadałyby w swej treści postanowienia wpisanego do rejestru niedozwolonych postanowień umownych, Kredyt Bank podał dość krótki okres, jaki upłynął od zamieszczenia orzeczenia w rejestrze, a także tryb uzgodnień z pośrednikiem. Kredyt Bank S.A. podniósł również, iż umowy pomimo istnienia kwestionowanego zapisu, nie naruszają – co do skutków faktycznych – prawa konsumenta. Według Kredyt Bank S.A. w praktyce przypadek – w którym w świetle przepisów ogólnych właściwy byłby sąd według miejsca zamieszkania konsumenta – kredytobiorcy (sąd właściwy dla pozwanego) – właściwie nie występuje. Banki dochodząc należności z tytułu umowy kredytu nie występują do sądów powszechnych z powództwami, korzystając z uprawnień jakie daje art. 96 i następne ustawy Prawo bankowe w zakresie wystawiania przez banki bankowych tytułów egzekucyjnych. W konsekwencji, co do zasady, sprawy rozpatrywane przez sądy powszechne w związku z umową kredytu mogą być wynikiem powództwa wniesionego przeciwko bankowi, a w tym przypadku – również w świetle przepisów ogólnych właściwym byłby sąd według siedziby oddziału banku, jako strony pozwanej. Pomimo tego Kredyt Bank uznał jednak konieczność dostosowania zapisów umów w taki sposób, aby nie wywoływały one zarzutów, co do stosowania klauzul niedozwolonych. Na potwierdzenie tej deklaracji pismem z dnia 21.10.2003r. poinformowano, iż nowe wzorce umowne stosowane są od dnia 28.09.2003r. Kredyt Bank przedstawił faktycznie zawartą umowę kredytu na zakup towarów nr 728617 z dnia 07.10.2003r. (Karty nr 40-41).

Biorąc pod uwagę ustalenia dokonane w trakcie postępowania organ antymonopolowy uznał za zasadne rozszerzyć postępowanie o zarzut stosowania przez Kredyt Bank S.A. praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, które mogą naruszać art. 23a ust. 1 i 2 powołanej na wstępie ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, poprzez stosowanie postanowienia wzorca umownego w *umowach kredytu na zakup towarów nr...* zawieranych na rzecz Kredyt Banku S.A. za pośrednictwem „Euro – net” Sp. z o.o., ul. Muszkieterów 15, z siedzibą w Warszawie, które zostało wpisane do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone, o którym mowa w art. 479(45) Kodeksu postępowania cywilnego:

„Wszelkie ewentualne spory jakie mogą wyniknąć na tle stosowania niniejszej umowy, rozstrzygane będą przez Sąd właściwy dla siedziby Oddziału Banku.”

Organ antymonopolowy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 23a) ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (tekst jedn. Dz.U. z 2003r. Nr 86, poz. 804 z zm. Dz. U. z 2003r. Nr 60, poz. 535 i Dz.U. z 2003r. Nr 170, poz. 1652) – zwanej dalej ustawą antymonopolową, za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów uważa się w szczególności stosowanie postanowień wzorców umów, które zostały wpisane do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone, o którym mowa w art. 479⁴⁵ Kodeksu postępowania cywilnego, naruszenie obowiązku udzielenia konsumentom rzetelnej, prawdziwej i pełnej informacji, nieuczciwą lub wprowadzającą w błąd reklamę i inne czyny nieuczciwej konkurencji godzące w zbiorowe interesy konsumentów.

Wzorce umowne wykorzystywane przy zawieraniu umów z konsumentami mogą być poddane kontroli abstrakcyjnej. Kontroli abstrakcyjnej wzorca jako takiego (art. 479³⁶ – 479⁴⁵ K.p.c.) dokonuje się niezależnie od tego, czy wzorzec był, czy też nie był zastosowany w konkretnej umowie. Kontrola taka obejmuje klauzule pojedyncze lub zbiorowe (cały wzorzec lub jego fragment). Oceny postanowień w wypadku kontroli abstrakcyjnej dokonuje Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów i wyłącznie do kompetencji tego Sądu należy uznanie postanowień wzorców umownych za niedozwolone. Art. 479⁴³ K.p.c. rozszerza prawomocność wyroku wydanego w sprawie o uznanie postanowień wzorca umowy za niedozwolone na osoby trzecie. Skutek tzw. prawomocności rozszerzonej następuje od chwili wpisania wzorca umowy do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone, prowadzonego przez Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, o którym mowa w art. 479⁴⁵ § 2 k.p.c. Konsekwencją umieszczenia postanowienia umownego w w/w rejestrze jest to, że posłużenie się nim będzie miało skutek wprowadzenia do umowy elementu bezwzględnie

przez prawo zakazanego. Wpis do rejestru niedozwolonych postanowień umownych oznacza, że od tego momentu stosowanie takiej klauzuli jest zakazane we wszystkich wzorcach umownych.

Sąd dokonując oceny postanowienia umownego ocenia określony zapis, i w momencie jego wpisania do rejestru klauzula przestaje być postanowieniem konkretnego wzorca umownego, a staje się samodzielnie funkcjonującą zasadą, która została zakwestionowana. Ze względu na rozszerzoną skuteczność klauzul (art. 479⁴³ K.p.c), spełniają one funkcję podobną do przepisów prawa. Tak więc, dokonując oceny treści postanowień umownych wykorzystywanych przez przedsiębiorców we wzorcach umownych należy wykorzystywać reguły interpretacji wykształcone w nauce prawa i praktyce orzeczniczej (wykładnia językowa, systemowa, funkcjonalna i inna). Stąd też, niedozwolone będą takie postanowienia umów, które mieszczą się w „hipotezie” klauzuli wpisanej do rejestru, której treść zostanie ustalona w oparciu o dokonaną jej wykładnię. Nie jest zatem konieczna dokładna, literalna identyczność klauzuli wpisanej do rejestru i klauzuli z nią porównywanej.

Kredyt Bank S.A., co potwierdza umowa zawarta z konsumentem z dnia 05.06.2003r. (Karty nr 38-39 i 61-62), do której inkorporowano kwestionowaną klauzulę, stosuje w „umowie kredytu na zakup towarów z prolongatą spłaty rat nr...” oraz w „umowie kredytu na zakup towarów nr ...” postanowienie wpisane do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone:

§ 28 „Wszelkie ewentualne spory jakie mogą wyniknąć na tle stosowania niniejszej umowy, rozstrzygane będą przez Sąd właściwy dla siedziby Oddziału Banku.”

Postanowienie wskazane powyżej zostało uznane za niedozwolone wyrokiem z dnia 31 stycznia 2003r. Sygn. akt XVII Amc 31/02 przez Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów, a następnie wpisane do rejestru niedozwolonych postanowień umownych w dniu 30 czerwca 2003r. w sprawie z powództwa Powiatowego Rzecznika Konsumentów w Słupcy przeciwko Sławomirowi Braszka, prowadzącemu działalność gospodarczą pod firmą Przedsiębiorstwo Remontowo - Budowlane „REMO-BUD” w Gnieźnie, Sąd uznał za niedozwolone i zakazał stosowania postanowienia w brzmieniu:

„Wszelkie spory wynikłe na tle zawartej umowy podlegają wyłączności sądu powszechnego dla siedziby firmy przyjmującej zamówienie.”

Biorąc pod uwagę powyższą wykładnię, można przyjąć, iż zacytowane postanowienia w swej treści są tożsame. Zastrzeżenie, iż rozstrzygnięcie sporu zostanie poddane sądowi powszechnemu właściwemu z uwagi na miejsce zawarcia umowy kredytowej, może stanowić zagrożenie interesu konsumenta w sytuacjach, kiedy zmuszałoby go to do prowadzenia procesu przed sądem w odległej miejscowości. Zapisy wyczerpują treść niedozwolonego postanowienia umownego zdefiniowanego w art. 385³ pkt 23 k.c., za które uważa się postanowienie narzucające rozpoznanie sprawy przez sąd, który wedle ustawy nie jest miejscowo właściwy. W/w zapis ogranicza prawo do wyboru sądu właściwego miejscowo tylko do jednego sądu w oparciu o art. 33 k.p.c. wyłączając rozpoznanie sprawy przez sąd właściwy według właściwości przemiennej, w świetle art. 27, 28, 30, 31, 34 i 35 k.p.c

Biorąc pod uwagę, że stosowane przez Kredyt Bank S.A. postanowienie narzuca konsumentom sąd do rozpatrywania sporów według lokalizacji Oddziału Banku, może zaistnieć sytuacja, iż będzie on położony w znacznej odległości od miejsca zamieszkania konsumenta.

Tak więc, biorąc pod uwagę powyższe uzasadnienie, należy przyjąć, iż w/w postanowienia różnią się tylko podmiotowo, a wszelkie inne różnice nie mają wpływu na sposób zachowania przedsiębiorcy. W/w zapisy Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów uznał za niedozwolone w powołanym wyroku, gdyż jako postanowienia umowy zawieranej z konsumentem nie uzgodnione indywidualnie, kształtowały jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy.

Zgodnie z art. 23a) ust. 1 ustawy antymonopolowej przez praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów rozumie się godzące w nie bezprawne działania przedsiębiorcy. Przedmiotem niniejszego postępowania było dokonanie oceny, czy przedsiębiorca stosuje niedozwolone postanowienia umowne, których wykorzystywanie w obrocie z konsumentami jest zabronione. Przez stosowanie niedozwolonych postanowień umownych rozumieć należy realizowanie

zawartej umowy w oparciu o zakazane postanowienia, tak więc realizację umowy w sposób zakazany. Jak wykazano powyżej, przedsiębiorca naruszył prawo poprzez stosowanie zakazanych postanowień wpisanych do rejestru niedozwolonych postanowień umownych. Posługiwanie się postanowieniem, które zostało wpisane do rejestru niedozwolonych postanowień umownych, po uznaniu go przez Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów za niedozwolone jest zakazane z mocy prawa. Art. 479⁴³ k.p.c. rozszerza prawomocność wyroku wydanego w sprawie o uznanie postanowień wzorca umownego za niedozwolone na osoby trzecie. Skutek tzw. prawomocności rozszerzonej następuje od chwili wpisania wzorca umowy do rejestru postanowień wzorca umowy uznanych za niedozwolone, prowadzonego przez organ antymonopolowy. Konsekwencją umieszczenia postanowienia klauzuli umownej w rejestrze jest to, że posłużenie się nią będzie miało skutek wprowadzenia do umowy elementu bezwzględnie przez prawo zakazanego Wpis do rejestru oznacza zatem, że od tej chwili klauzula taka jest zakazana we wszystkich wzorcach umów. Stosowanie klauzuli wpisanych do rejestru jest wykroczeniem, zagrożonym karą grzywny. Dodatkowo zgodnie z art. 58 § 1 i 3 k.c. czynność prawna sprzeczna z ustawą albo mająca na celu obejście ustawy jest nieważna, chyba, że właściwy przepis przewiduje inny skutek, w szczególności ten, iż na miejsce nieważnych postanowień czynności prawnej wchodzi odpowiednie przepisy ustaw. Jeżeli nieważnością jest dotknięta tylko część czynności prawnej, czynność pozostaje w mocy co do pozostałych części, chyba, że z okoliczności wynika, iż bez postanowień dotkniętych nieważnością czynność nie zostałaby dokonana. Zgodnie z art. 365 § 1 k.p.c. orzeczenie prawomocne wiąże nie tylko strony i sąd, który je wydał, lecz również inne sądy i organy państwowe, a w wypadkach w ustawie przewidzianych także inne osoby. Sąd orzekając co do postanowienia, iż jest to niedozwolone postanowienie umowne stwierdza, iż kształtuje ono prawa i obowiązki konsumenta w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, równocześnie rażąco naruszając jego interesy. Zgodnie z art. 385¹ § 1 k.c. przez niedozwolone postanowienie umowne uważa się, postanowienia umowy zawieranej z konsumentem nie uzgodnione indywidualnie, które kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy. Biorąc pod uwagę powyższą wykładnię, można stwierdzić, iż praktyki polegające na narzuceniu Sądu ze względu na jego lokalizację geograficzną, który ma rozstrzygać spory wynikłe z umowy, narusza zbiorowy interes konsumentów. W świetle powyższego, należy stwierdzić, że w niniejszej sprawie został naruszony zbiorowy interes konsumentów i tym samym zasadne było podjęcie działań przewidzianych w ustawie dla zapewnienia ochrony konsumentów.

Wobec powyższego orzeka się jak w pkt I sentencji.

Zgodnie z art. 23c ust. 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów w decyzji, Prezes Urzędu może określić środki usunięcia trwających skutków naruszenia zbiorowych interesów konsumentów w celu zapewnienia wykonania nakazu. Środkiem usunięcia praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów w celu wykonania nakazu określonego w pkt I sentencji niniejszej decyzji, należy uznać zaniechanie stosowania niedozwolonego postanowienia umownego, tj. pkt 28 „umowy kredytu na zakup towarów z prolongatą spłaty rat nr...” oraz „umowy kredytu na zakup towarów nr ...” zacytowanego w pkt I sentencji, § 28 „Wszelkie ewentualne spory jakie mogą wynikać na tle stosowania niniejszej umowy, rozstrzygane będą przez Sąd właściwy dla siedziby Oddziału Banku.”

poprzez zaprzestanie wykorzystywania treści przedmiotowego postanowienia w:

- a) umowach zawartych i niewykonanych w dniu otrzymania decyzji, w terminie 30 dni od jej otrzymania,
- b) nowych umowach zawieranych począwszy od dnia otrzymania decyzji - niezwłocznie.

Wobec powyższego orzeka się jak w pkt II sentencji.

Art. 100e) ustawy antymonopolowej, umożliwia Prezesowi Urzędu nadanie decyzji w całości lub w części rygoru natychmiastowej wykonalności, jeżeli wymaga tego ważny interes konsumentów. W przedmiotowym przypadku ważny interes konsumentów upatruje się w interesie ekonomicznym konsumenta. Umowy, których postanowienia poddano kontroli mają za

zadanie uregulować relacje pomiędzy przedsiębiorcą, oraz konsumentem, który zaciąga zobowiązanie finansowe w banku w postaci kredytu na zakup towarów i usług za pośrednictwem Euro - Net. Kwestionowane postanowienie dotyczy umiejscowienia Sądu, który będzie podejmował decyzje o rozwiązywaniu konfliktów pomiędzy bankiem a konsumentem. Dlatego, też może zaistnieć sytuacja, iż zgodnie z umową właściwym Sądem ze względu na lokalizację oddziału, będzie Sąd znacznie oddalony od konsumenta. Znaczne oddalenie Sądu rozpatrującego spór naraziłoby konsumenta, na poniesienie znacznych kosztów związanych z dojazdami na rozprawę.

Z uwagi na przedmiotowe zagrożenie interesu ekonomicznego konsumentów, nadanie decyzji rygoru natychmiastowej wykonalności, jest uzasadnione.

Wobec powyższego orzeka się jak w pkt III sentencji.

Na podstawie art. 72 ustawy antymonopolowej, jeżeli postępowanie zostało wszczęte z urzędu i w jego wyniku Prezes Urzędu stwierdził naruszenie przepisów ustawy, przedsiębiorca lub związek przedsiębiorców, który dopuścił się tego naruszenia, zobowiązany jest ponieść koszty postępowania. Zgodnie z art. 75 ustawy antymonopolowej, organ antymonopolowy rozstrzyga o kosztach, w drodze postanowienia, które może być zamieszczone w decyzji kończącej postępowanie.

Postępowanie przeciwko Kredyt Bank S.A. w sprawie stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, zostało wszczęte z urzędu. Na podstawie ustaleń dokonanych w trakcie postępowania organ antymonopolowy w punkcie I decyzji stwierdził naruszenie przepisów ustawy antymonopolowej. Kosztami niniejszego postępowania dla organu antymonopolowego, są wydatki w wysokości 49 zł związane z korespondencją pomiędzy organem antymonopolowym a przedsiębiorcą. W związku z powyższym organ antymonopolowy postanowił obciążyć Kredyt Bank S.A. kosztami postępowania w wysokości 49 zł (słownie złotych: czterdzieści dziewięć).

Wobec powyższego orzeka się jak w punkcie IV sentencji decyzji.

Koszty niniejszego postępowania przedsiębiorca obowiązany jest wpłacić na konto Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Warszawie w NBP o/o Warszawa Nr 51101010100078782231000000.

Na postanowienie zawarte w punkcie IV niniejszej decyzji, na podstawie art. 78 ust. 6 ustawy antymonopolowej w związku z art. 479²⁸ § 1 pkt 2 k.p.c. przysługuje zażalenie do Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów – Delegatury Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Katowicach w terminie tygodnia od dnia doręczenia.

Stosownie do treści art. 78 ust. 1 ustawy antymonopolowej w związku z art. 479²⁸ § 2 k.p.c. – od niniejszej decyzji przysługuje odwołanie do Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, w terminie dwutygodniowym od dnia jej doręczenia, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów - Delegatury Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Katowicach.

Dyrektor Delegatury Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Katowicach
Alicja Kral